

Kapitola 3

Vějířové dobrodružství

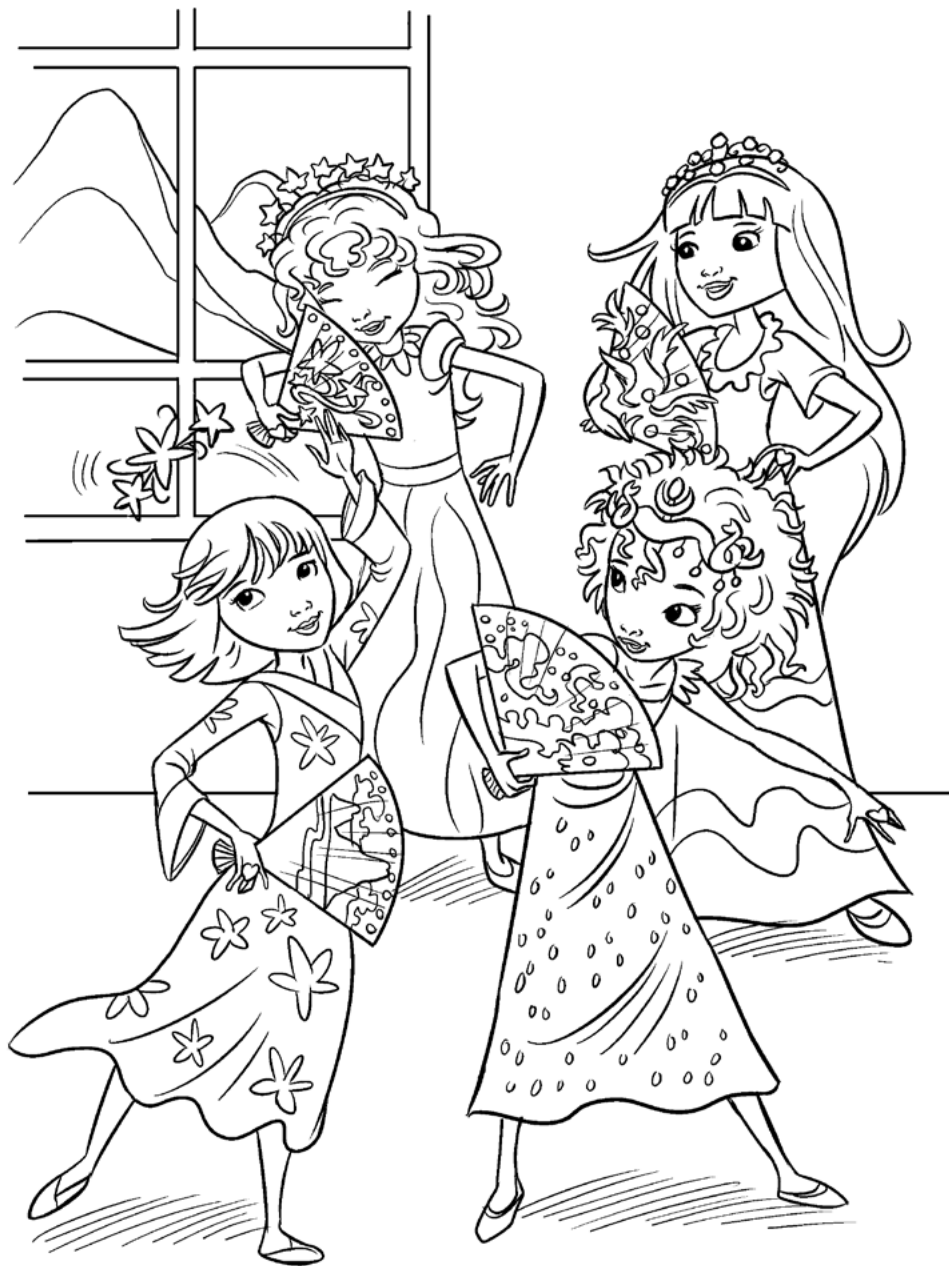
Džaminta ukázala kamarádkám jejich pokoje a potom se nasupeně doplahočila do toho svého. Vytáhla ze šatníku nové šaty. Byly ušité speciálně na oslavu císařových narozenin z lesklého zeleného hedvábí ozdobeného zlatými kvítky. Jejich široké rukávy elegantně splývaly Džamintě po pažích. Princezna si přetáhla

šaty přes hlavu a do kapsy nechala vklouznout horský krystal, o kterém se radila s mistrem brusičem. Na hlavu si nasadila zlatou korunku a s posledním pohledem do zrcadla se vydala k Vějířovému salónu.

Také ostatní princezny dorazily ve svých nejlepších šatech. Emilka si oblékla růžové šaty se širokou sukní, zatímco Klarabeliny šaty byly dlouhé až na zem a měly nádherný bledě modrý odstín. Lulu, která toužebně hleděla z okna ke vzdáleným horám, měla o něco kratší žluté šaty ozdobené korálky.

„Připravená, děvčata?“ zeptala se královna. „Nyní vám předvedu naši sbírku vzácných vějířů.“ Otevřela velkou vitrínu, která byla plná překrásných vějířů všech představitelných barev. Na mnoha z nich se leskly pajetky

či drobné perličky. Džaminta si vybrala vějíř s namalovanou stuhou Stříbrné řeky s horami v pozadí.

Když si vybraly všechny princezny, královna vitrínu zase zavřela. „Teď vám ukážu, jak se používají. Palec dejte za vějíř, asi takhle.“ Otočila vějířem a předvedla jim správné postavení prstu. „A potom se musíte vějířem rychle, ale jemně ovívat, asi takhle.“

Princezny ji napodobovaly a ze všech sil se snažily působit stejně elegantně jako královna. Lulu se ovívala vějířem tak zuřivě, až srazila Džamintě z vlasů korunku. Obě princezny propukly v záchvat smíchu.

Ve dveřích se s pukřetem objevila služebná. „Omluvte mě, Vaše Veličenstvo. Mistr šéfkuchař by si s vámi rád promluvil o nudlích.“

„Cvičte dál, děvčata,“ pokynula královna a odspěchala za služkou. „A nezapomeňte, hostina začíná přesně v šest hodin odpoledne. Ať se neopozdíte!“

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ odpověděly princezny jednohlasně s lehkou úklonou.

„Podle mě jsou ty vějíře krásné,“ odtušila Klarabela a zatřepotala svým vějířem, který zdobily perly a něžná modrá peříčka.

Lulu si povzdechla: „Pěkné jsou, ale já už bych toho mávání nechala. Chci říct, k čemu to je?“

„Já vím!“ vyjekla náhle Emilka s jiskrami v očích. „Mohly by se skvěle hodit k našim nindžovským trikům!“

„Myslíš?“ podivila se Lulu. „Jak chceš používat vějíř k nindžovským trikům?“

Emilka jí jediným pohybem rozevřela vějíř před očima a zmizela za jeho rudozlatým vzorem. „Vidíš? Dá se za něj schovat!“

„A to není všechno,“ ozvala se teď Džaminta. „Používám je už od malička. Sledujte tohle!“ Švihla zápěstím a poslala vějíř ladným obloučkem přes celý salón. Minul mísu pomerančů, několik jich srazil a ty se rozkutálely po podlaze. Vějíř přistál na okenní římse a s elegantním lupnutím se zavřel.

„To je paráda!“ vykřikla Lulu. „Musíš nás naučit, jak se to dělá!“

„Jste si jisté, že to smíme dělat?“ zeptala se Klarabela s rozšířenými modrými očima.

„Žádný strach! Ty vějíře něco vydrží,“ odpověděla Džaminta. „Je to docela jednoduché. Ukážu vám to!“ Došla pro svůj vějíř a znovu

jím mrštila. Vějíř přistál přesně na tom samém místě na okenní římse.

Ostatní princezny to musely hned vyzkoušet, a brzy se salón proměnil v jednu vřavu svištících vějířů a padajících pomerančů.

„Povím o tom Alence,“ napadlo Emilku. „Možná bude taky znát nějaké nindžovské triky s vějířem.“

Když byla mísa s ovocem prázdná, princezny se vydaly posbírat spadané pomeranče. Některé se zakutálely pod dlouhý stůl, a tak dívky vlezly pod něj, aby je našly. Právě se chystaly zase vylézt, když zaslechly hlasy a těžké kročeje.

Džaminta stáhla kamarádky hlouběji pod stůl a zatáhla za nimi ubrus. „Když teď vylezeme, pořádně nám vynadají, že se nechováme

dost škrobeně a náležitě!“ sykla. „Schováme se tu, dokud neodejdou.“

Hlasy sílily. Džaminta vykoukla zpod okraje ubrusu a uviděla, jak místností krácejí dva páry pánských bot a zastavují u okna. První boty byly černé a vyleštěné tak, až svítily. Druhé byly hnědé a ošoupané.

Džaminta měla pocit, že viděla, jak se nad botami mihl kousek něčeho červeného. Nic dalšího však vidět nemohla, pokud nechtěla vystrčit zpod ubrusu celou hlavu.

„Pospěš si!“ pobízel jeden muž slabým, panovačným hlasem. „Musím ti říct něco důležitého a nechci, aby to někdo slyšel.“

Džamintě se najednou rozbušilo srdce. Copak má ten člověk na srdci, že to nesmí slyšet nikdo jiný?

„Vyrazíme vzhůru do hor, hledat ty ztracené věci,“ pokračoval slabý hlas. „Nezapomeň si s sebou vzít lopatu.“

„Jaké věci, Vaše Milosti?“ zeptal se druhý muž zmateně.

„Prober se!“ odsekl slabý hlas. „Přece ty věci, co jsem tu nechal před deseti lety. Víš dobře, o čem mluvím.“

„Ale Vaše Milosti! Hledali jsme je už několikrát. Říkal jste, že se ztratily nadobro.“

„Tenkrát jsme je nemohli hledat pořádně, protože nás sledovali,“ odvětil slabý hlas, který se začínal rozčileně zvyšovat. „Tohle je ale dokonalá příležitost. Nepodaří se mi často vrátit do Oniky, aniž by to bylo někomu podezřelé. Já najdu to správné místo, a ty tam začneš kopat.“

Džamintě se kolem zápěstí sevřela ruka. Byla to Emilka. Ukázala na černé nablýskané boty a zašklebila se.

Džaminta si nebyla docela jistá, co to znamená, a zeptat se neodvažovala. Hlavou jí vířily myšlenky. Co ti muži chtějí hledat v horách? A proč je to tak přísně tajné?